

Crònica

Carles Vivó i la ciutat escapçada

El dia 10 de març va morir a Girona l'artista Carles Vivó Siqués. La ciutat el va acomiadar a l'església del Carme amb una emotiva cerimònia, en espera de retre, més endavant, altres homenatges a la seva memòria.

Algú va dir que si en Carles Vivó no existís, els gironins l'hauríem d'inventar. Ara que se n'ha anat, comprovem que inventar-lo és una tasca impossible; no hi ha manera d'encabir en una sola persona les qualitats i les característiques que havien forjat, amb el temps, la seva personalitat irrepetible.

Carles Vivó havia encapçalat, en ple franquisme, les més agosarades iniciatives artístiques i s'havia guanyat una merescuda fama d'iconoclasta i d'inconformista. Va ser divulgador prematur d'avantguardes, promotor d'exposicions insòlites i animador de tota mena d'experiències culturals, però sempre va compaginar la rauxa amb el seny, la contestació amb la moderació, l'estridència amb l'elegància.

Aquest esteta de gustos refinats, de múltiples devocions i dedicacions, especialista en misteris i en ciències ocultes, sabia de tot i era capaç de fer-ho tot en el camp de les arts, de la calligrafia, del

teatre, de la disfressa i de la pantomima. Dibueixava amb un traç aparentment ingenu, farcit de remotes i polièdriques influències culturals. Escrivia amb un estil sorneguer, impregnat d'una subtil i inofensiva ironia. En el llibre *Llegendes i misteris de Girona* va barrejar-hi dues de les seves passions: l'esoterisme i la ciutat. El resultat va ser la creació d'un univers màgic i mític que encara avui alimenta la fantasia de molta gent, suggestionada per la Girona dels gegants i les bruixes, els àngels i els dimonis, els monstres i els fantasmes, els secrets amagats i els significats desconeguts.

Amb els anys, en Vivó s'havia anat fonent amb la seva ciutat i n'havia esdevingut, fins i tot físicament, una icona tan inevitable i insubstituïble com la lleona de Calderers o l'àngel de la catedral. Veure'l com avançava lentament—cada cop més lentament—pels carrers del barri vell, amb la barba blanca i el barret negre, els llibres sota el braç i la capa

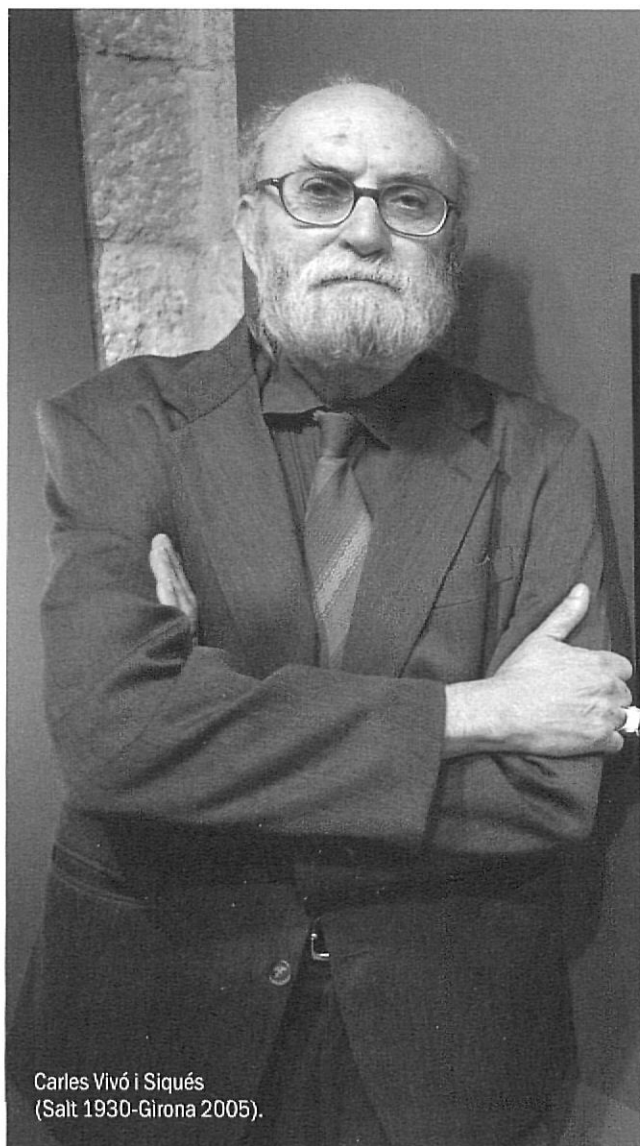

1958

sobre les espatlles, era entrar de ple en la història i en l'esperit secular de la ciutat. Darrere d'aquella figura hieràtica i solemne s'hi amagava un home cordial i generós, sempre disposat a compartir els seus coneixements i les seves capacitats creatives. En això també s'assembla-

va a la ciutat, tan esquerra per fora i tan rica per dintre. Sense la seva imatge externa i sense el seu patrimoni interior, Girona ha quedat com escapçada; ha perdut una peça essencial que no podem substituir ni reinventar.

Narcís-Jordi Aragó

Carles Vivó i Siqués
(Salt 1930-Girona 2005).